

Srnjaček

Šest let mi je bilo, ko se je to zgodilo. Nisem še hodil v šolo in oče me je pogosto jemal s seboj v gozd. Po cele ure sva hodila po gozdovih. Najrajši sem opazoval divjačino; oče mi je mnogo o njej pripovedoval, poznal je skoraj vsak prostorček v gozdu, ker je hodil po njem vse leto, pozimi in poleti. Zato mi je pojasnjeval vse, za kar sem se zanimal. Vi bi ne verjeli, kaj vse živi v gozdu in koliko zanimivosti se skriva v gozdu.

Povedati vam hočem, kaj se nama je prigodilo nekega zgodnje septembrskega dne. Bilo je lepo sončno jutro, ptice so pele, povsod je bilo veselo življenje. Prišla sva v globok gozd, kamor so redkokdaj prišli tuji ljudje in kjer je bila divjačina zelo plaha. Šla sva po gozdni poti med visokimi smrekami. Ob poti je tekel potoček, zarastel s praprotnjo in mahom. Nenadno se je oče ustavil in poslušnil. Od nekd se je slišalo žalostno, zategnjeno piskanje. Oče je takoj spoznal in rekel:

»To so srne. Ampak to je čudno, da zdaj piskajo.«

Dobro sem poznal to piskanje. Če vzameš travo, ki ji pravimo šaš, in jo deneš med palca tako, da leži napeta

med obema palcema, lahko zapiskaš. Tako posnemajo lovci srnje piskanje.

Oprezno sva šla dalje in kmalu uzrla srno, ki je begala po rebri in vsak trenutek sklonila glavo.

»Kaj ima neki?« je rekel oče in šel po rebri navzgor. Jaz kajpak za njim. Srna naju je kaj hitro opazila in zbežala, toda ne daleč. Piskala je še naprej in videti je bilo, da je prestrašena. Slednjič sva uzrla v jami, ki je bila skrita za nizkim smrečjem, srnjačka. Padel je bil v jamo in ni mogel ven. Gledal naju je s preplašenimi očmi in je tiho piskal.

»Ubožec,« sem rekel. »Ne more iz jame. Bog ve, ali si ni kaj naredil?«

Oče je odložil puško in zlezel v jamo po srnjačka.

»Pazi, da ti ne pade iz roke,« je rekel ter dvignil srnjačka k meni.

Še danes se spominjam, kako se je srnjaček ves tresel. Bil je tako lep, tako topel in preplašen; držal sem ga v naročju in ga nežno stiskal k sebi, ves srečen, da si ga lahko od blizu ogledam. Ko je oče zlezel iz jame, sva postavila srnjačka na noge. Nič mu ni bilo. Smešno je zapiskal in bežal k srni, ki nas je gledala od daleč. Potem sva videla, kako je svojega mladička ovohala in olizala. Še enkrat naju je pogledala. Meni se je v tistem hipu zdelo, da se nama zahvaljuje. Nato je počasi odhajala, porivaje srnjačka pred seboj. Kako krasen prizor! Ko bi znal slikati, bi si bil tisti prizor naslikal za spomin.